

uitging. Hij praatte, maakte grapjes, rookte. Waals had hem zich bij Judith wel vroolijk voorgesteld, maar niet zoo geheel ongedwongen, zoo geheel alsof hij daar al jaren was gekomen, zoo geheel: zichzelf. Maar met blijdschap zag hij, hoe Judith plezier had in de spelende manier, waarop Walter alles scheen te bekijken, hoe ze met aandacht luisterde naar het verhaal over zijn poesen en honden, meest zwervelingen of ongelukkige beesten, die hij van de straat had meegenomen. Gekke verhalen van hoe zijn eenige Zondagsluxe, een schaalte met kreeft, door hen was opgegeten, en hoe ze hem, toen hij daarna binnenkwam, aan zaten te kijken, of er haast nog meer volgde. Hoe hij eigenlijk op zijn kamers geen baas was, maar bij groote gratie ook wel eens op zijn eigen divan mocht zitten, als geen enkele hond of poes dien noodig had. Hoe hij dan erg dankbaar was, en dat alleen de stoel voor zijn lessenaar altijd voor hem gereserveerd moest blijven: „want ziet u, daarin moet ik altijd heel hard zitten te werken voor professor Waals!” zei hij: „Als ik sterf, hoeft de professor zich niet uit te sloven om te vinden welke microbe mij den dood heeft aangedaan. Dan ben ik eenvoudig aan overwerken gestorven.”

Waals gromde zacht wat terug. Judith lachte om hun kleine, gekke schermutselingen, die den heelen avond onder de gesprekken door bleven leven. En o, wat begreep ze hen beiden goed: Walter, die achter een overmoedige brutaliteit zijn bewondering verborg voor zijn leermeester, en Waals, die in gebrom over Walters makkelijke opvattingen, verstopte, wat hij aan warme vriendschap voor den jongere voelde. Ze begreep ze zoo goed, en ze was er ze beiden genegen om.

Toen ze eenige dagen later 's middags ging wandelen, kwam ze vlak buiten de stad Walter tegen met een paar dennetakken in zijn handen. Hij kwam op haar toe: „Gaat u ook genieten van de sneeuw?” vroeg hij: „is het niet prachtig buiten? Ik heb wat takken voor mijn kamer gehaald. Zonde eigenlijk om nu al naar huis te gaan. Ik hoef over anderhalf uur pas naar het lab. Ik zou best nog even met u mee willen, weer terug naar buiten. Mag het?”

Ze knikte, en samen liepen ze verder. Ze spraken over Walters werk en toen over Waals, en nu kwam daar bij Walter openlijk zijn *appréciatie* voor den Professor naar buiten. Hij vertelde over het oude jasje: „wil u wel gelooven, daar ben ik van gaan houden van dat oude, kale grauwe jasje, dat daar 's morgens aan de deur hangt van zijn kamer naast het lab. Ik heb er hem wel vaak mee geplaagd, maar het is zoo één met hem, dat onaanzienlijke ding van buiten, dat niet geven om zulke nietigheden. Van buiten maar zoo onachtzaam, terwijl hij toch zoo allemachtig veel weet. Hij is zoo knap, niemand weet dat beter dan de menschen, die met hem samen werken, en dan kan hij zoo stuntelig tegenover de gewone,